

POVEDZ,

ŽE MA

miluješ

JENNY HANOVÁ

Povedz, že ma miluješ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová

Povedz, že ma miluješ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

COO
BOO

POVEDZ,
ŽE MA
miluješ
JENNY HANOVÁ

Copyright © 2009 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC

Translation © Tamara Chovanová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0591-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0666-7 (1. zverejnenie, 2018)

*Všetkým důležitým sestřám v mém životě,
ale nejmä Claire*

Podakovanie

*Predovšetkým ako vždy ďakujem všetkým
Pippinkám: Emily van Beekovej,
Holly McGheeeovej a Samantha Cosentinovej.
Ďakujem aj svojej úžasnej editorke Emily
Meehanovej, ktorá ma podporuje ako nikto na svete,
ako aj Courtney Bongiolattiovovej, Lucy Ruth
Cumminsovej a všetkým vo vydavateľstve
Simon & Schuster. Srdечná vďaka patrí aj
Jenne, Beverly a Calhoun School za ich
vytrvalú podporu môjho spisovateľského života.
Ďakujem svojej autorskej skupine Longstockings, čiže
Dlhé pančuchy, a v prvom rade jednej konkrétnej
Dlhej pančuche, ktorá každý pondelok sedela oproti
mne a porýbuzďovala ma – Siobhan, pozerám na teba.
A ďakujem Aramori, ktorý ma inšpiroval, aby som
písala o rečnom priateľstve, ktoré zahŕňa frajerov,
pláže, deti a celý život.*

„Nemôžem uveriť, že si naozaj tu!“ zvolala som.

„Ani ja,“ odvetil takmer ostýchavo. Potom zaváhal: „Tak čo? Ideš so mnou?“

Neverím, že sa pýta. Išla by som kamkoľvek. „Jasné,“ uistila som ho. Mala som pocit, že mimo toho slova, mimo tej chvíle nič neexistuje. Iba my dvaja. Všetko, čo sa stalo uplynulé leto a každé leto predtým viedlo k tomuto. K tejto chvíli.

Kapitola jeden

Viezli sme sa možno sedemtisíc rokov. Aspoň som mala ten pocit. Môj brat Steven jazdil pomalšie ako naša stará mama. Sedela som vedľa neho na sedadle spolujazdca, s nohami na prístrojovej doske. Mama spala vzadu. No aj keď spala, vyzerala bdelá, akoby sa mohla každú chvíľu zobudiť a riadiť premávku.

„Dupni na plyn,“ naliehala som na Stevena a štuchla som ho do pleca. „Predbehnime toho chalana na bicykli.“

Steven mykol plecom. „Nikdy sa nedotýkaj šoféra,“ vyhlásil. „A zlož tie špinavé nohy z mojej prístrojovej dosky.“

Pohla som prstami na nohách dopredu-dozadu. Zdali sa mi celkom čisté. „Nie je to tvoja prístrojová doska. O nedlho to bude moje auto, jasné?“

„Ak ti niekedy dajú vodičský,“ odfrkol. „Ľuďom, ako si ty, by nemali dovoliť jazdiť.“

„Aha, pozri,“ ukázala som cez okno. „Predbehol nás vozíčkar!“

Steven si ma nevšímal, a tak som sa začala hrať s rádiom. Keď sme šli na pláž, vždy som sa najradšej hrala s rádiom. Poznala som stanice rovnako dobre ako stanice doma, a keď som počúvala Q94, v duchu som sa cítila ako na pláži.

Naladila som svoju obľúbenú stanicu, na ktorej sa dalo počuť všetko od popu cez oldies až po hip-hop. Tom Petty práve spieval *Free Fallin'*. Spievala som spolu s ním. „Je to správna kočka, zbláznená do Elvisa. Má rada kone aj svojho frajera.“

Steven sa načiahol, že preladiť, ale plesla som mu po ruke. „Belly, keď počujem tvoj hlas, najradšej by som zišiel autom rovno do oceána.“ Predstieral, že sa chystá strhnúť volant doprava.

Rozospievala som sa ešte hlasnejšie, takže som zobudila mamu a rozospievala sa aj ona. Obe sme mali hrozný hlas a Steven znechutene krútil hlavou, ako to len on vie. Nemal rád, keď sme ho prečísľili. To ho najviac jedovalo na tom, že sa naši rozviedli, že je sám a ocko mu nemôže chytiť stranu.

Pomaly sme prechádzali mestom, a hoci som si pre to doberala Stevena, v skutočnosti mi to neprekážalo. Páčila sa mi táto jazda, táto chvíľa. To, že som znova videla mesto, Jimmyho krabie špeciality, Putt Putt, všetky obchody pre surfistov. Akoby som sa po dlhom, dlhom čase vrátila domov. Skrývali sa v tom milióny prísľubov leta, všetkého, čo sa môže stať.

Keď sme sa blížili k domu, cítila som dobre známe šteklenie v hrudi. Boli sme takmer tam.

Spustila som okienko a vychutnávala som si to. Vzduch chutil rovnako, voňal rovnako. Vietor mi rozvieval vlasy,

mal slanú chuť, všetko bolo, ako má byť. Akoby to len čakalo na chvíľu, keď tam prídem.

Steven ma štychol lakťom. „Myslíš na Conrada?“ spýtal sa posmešne.

Výnimočne som pokrútila hlavou. „Nie,“ vyštekla som.

Mama strčila hlavu pomedzi sedadlá. „Belly, ešte vždy máš rada Conrada? Vlani v lete sa mi zdalo, že je možno niečo medzi tebou a Jeremiahom.“

„Čože? Medzi tebou a Jeremiahom?“ Steven sa tváril, že mu je zle. „Čo bolo medzi tebou a Jeremiahom?“

„Nič,“ odvetila som obom. Cítila som, ako mi do tváre stúpa červen. Lutovala som, že nie som opálená, to by červen zamaskovalo. „Mami, to, že sú dvaja ľudia dobrí priatelia, ešte neznamená, že medzi nimi niečo je. Prosím ťa, už s tým viac nezačínaj.“

Mama sa oprela na sedadle. „Platí,“ vyhlásila. Jej hlas znel definitívne a vedela som, že Steven proti tomu nič nezmôže.

Ale keďže to bol Steven, predsa len to skúsil. „Čo bolo medzi tebou a Jeremiahom? Nemôžeš povedať čosi také a nechať to bez vysvetlenia.“

„Vyrovnaj sa s tým,“ odvrkla som. Keby som niečo Stevenovi povedala, dala by som mu muníciu, aby si zo mňa robil posmech. Okrem toho som nemala čo povedať. Nikdy som o tom nemala čo povedať.

Conrad a Jeremiah boli synovia Beckovej. Šlo o Susannah Fisherovú, predtým Susannah Beckovú. Jedine moja mama ju volala Becková. Poznali sa od svojich deviatich rokov – hovorili si, že sú pokrvné sestry. A mali jazvy, ktoré to dokazovali – rovnaké jazvy na zápästiach v tvare srdca.

Susannah mi povedala, že keď som sa narodila, vedela, že som súdená jednému z jej synov. Vraj je to osud. Mama

normálne neverila na také veci, ale vyhlásila, že to by bolo dokonalé, ak budem mať zopár lások, prv než sa usadím. V skutočnosti povedala zopár „milencov“, ale pri tom slove som stuhla. Susannah mi položila ruky na líca a povedala: „Belly, jednoznačne máš moje požehnanie. Nerada by som stratila svojich synov a prenechala ich niekomu inému.“

Od môjho narodenia sme každé leto chodili do Susannahinho plážového domu na Cousins Beach, vlastne ešte pred narodením. Na Cousins Beach išlo viac o dom než o mesto. Ten dom bol môj svet. Mali sme tam vlastný kus pláže, vyhradený iba pre nás. Letný dom bol skvelý pre viacero dôvodov – pre verandu, ktorá sa ťahala dookola a po ktorej sme behali, pre krčahy ľadového čaju a nočné plávanie v bazéne – ale hlavne pre chalanov, pre tých predovšetkým.

Vždy som premýšľala, ako asi vyzerajú tí chalani v decembri. Pokúšala som sa predstaviť si ich v rolákoch a s červenými šálmi okolo krku, ako stoja s ružovými lícami pri vianočnom stromčeku, ale tá predstava sa mi vždy zdala falošná. Nepoznala som zimného Jeremiaha ani zimného Conrada a závidela som všetkým, ktorí ich poznali. Ja som ich poznala so žabkami na nohách, spálenými nosmi, v plavkách na piesku. No čo dievčatá z Nového Anglicka, ktoré sa s nimi guľovali v lese? Ktoré sa k nim túlili, kým sa zahrievalo auto, a ktorým dávali svoje kabáty, keď bolo vonku zima. No, možno len Jeremiah, Conrad nie. Conrad by také čosi nikdy neurobil, to nebol jeho štýl. Nech už to bolo akokoľvek, nebolo to fér.

Niekedy som sedela na hodine dejepisu a premýšľala, čo asi práve robia, či aj oni si zahrievajú nohy pod radiátorom. Či rátajú, koľko dní zostáva do ďalšieho leta. Pre mňa akoby sa zima nerátala. Zaujímalo ma iba leto. Celý môj

život akoby som merala letami. Akoby som začala skutočne žiť až v júni, v tom dome na pláži.

Conrad bol o pol druhu roka starší. Mal tmavé, veľmi tmavé vlasy a bol absolútne nedosiahnuteľný. Ústa akoby sa mu stále usmievali a podchvíľou som sa pristihla, ako mu na ne pozerám. Také ústa lákajú k bozkávaniu, akoby chceli, aby ste ich vyhladili a zmazali ten úškrn. No, možno nie zmazali – ale akoby ste ich chceli mať pod kontrolou. Privlastniť si ich. A presne o to mi išlo... privlastniť si Conrada.

Zato Jeremiah bol môj kamoš, bol ku mne milý. Bol to chalan, ktorý ešte vždy túžil objímať svoju mamu a držať ju za ruku, hoci na to bol v podstate starý. No on sa za to nehanbil – Jeremiah Fisher si priveľmi užíval zábavu, aby sa hanbil.

Stavím sa, že Jeremiah je v škole populárnejší než Conrad. Stavím sa, že keby nebolo futbalu, Conrad by nebol zaujímavý. Bol by z neho len tichý, náladový chalan, nie futbalový boh. A to sa mi páčilo. Vyhovovalo mi, že Conrad je radšej sám a hrá na gitare. Akoby bol povznesený nad všetky stredoškolské hlúposti. Rada som si myslela, že keby Conrad chodil do našej školy, nehral by futbal, venoval by sa literárnemu časopisu a všimol by si babu, ako som ja.

Keď sme konečne zastali pred domom, Jeremiah aj Conrad sedeli vonku na terase. Naklonila som sa ponad Stevena a dva razy som zatrúbila, čo v našom prázdninovom jazyku znamenalo: *Pomôžte mi s taškami.*

Conrad mal teraz osemnásť. Nedávno oslávil narodeniny. Bolo to neuveriteľné, ale bol ešte vyšší než vlni v lete. Vlasy mal okolo uší pristrihnuté a tmavé ako vždy. Na

druhej strane Jeremiah mal vlasy dlhšie, takže vyzeral tak trochu strapato, ale v dobrom – asi ako tenista zo sedemdesiatych rokov. Keď bol mladší, vlasy mal kučeravé, plavé, v lete takmer platinové. Jeremiah neznášal svoje kučery. Conrad ho presvedčil, že vlasy sa človeku kučervia od kôrky chleba, takže Jeremiah prestal jesť kôrky zo sendvičov a vždy ich zhltol Conrad. No postupom rokov mal Jeremiah vlasy čoraz menej kučeravé, skôr vlnité. Tie kučery mi chýbali. Susannah hovorila, že je jej anjelik, a skutočne tak aj vyzeral s ružovými lícami a plavými kučierkami. Tie ružové líca mu zostali.

Jeremiah napodobnil rukami megafón a zakričal: „Hej, Steve!“

Zostala som sedieť v aute a dívala som sa, ako Steven ide za nimi a chlapsky ich objíma. Ovzdušie bolo slané a vlhké, akoby mohol každú chvíľu prísť slaný dážď. Predstierala som, že si uväzujem šnúrkys na teniskách, ale v skutočnosti som si chcela dopriať chvíľu, aby som sa na nich a na dom mohla pozerat' v súkromí. Ten veľký dom bol sivobiely a vyzeral ako ostatné domy na ulici, len trochu lepšie. Vyzeral presne tak, ako mal podľa mojich predstáv vyzerat' plážový dom. Ako domov.

Vtedy vystúpila z auta aj naša mama. „Zdravím, chlapci. Kde máte mamu?!“ zakričala.

„Ahoj, Laurel. Išla si zdriemnuť,“ odvetil Jeremiah. Zvyčajne vybehla z domu, len čo naše auto zastalo.

Mama bola tromi krokmi pri nich a oboch silno vyobjímala. Mamino objatie bolo rovnako mocné ako jej stisk ruky. Zmizla v dome, so slnečnými okuliarmi vo vlasoch.

Vystúpila som z auta a hodila som si tašku cez plece. Najprv si ma nevšímli, ale potom ma zbadali. Naozaj ma zbadali. Conrad si ma obzrel, ako to robia chalani v ná-

kupnom stredisku. Nikdy predtým sa na mňa tak nepozeral. Nikdy v živote. Cítila som, že sa znova červenám. Zato Jeremiah sa na mňa díval, akoby ma nespoznával. To všetko sa zbehlo za tri sekundy, ale pripadalo mi to ako večnosť.

Najprv ma objal Conrad, no držal si ma od tela, dbal na to, aby som sa nedostala priveľmi blízko. Nedávno sa dal ostrihať a pokožku na šiji mal ružovú. Cítila som z neho vôňu oceánu. Voňal ako Conrad. „So škulkami si sa mi páčila viac,“ zašepkal mi do ucha.

To ma zabolelo. Odstrčila som ho a odsekla som: „Smo-la. Nechám si šošovky.“

Usmial sa na mňa – a ten jeho úsmev robí zázraky. Vždy na mňa tak pôsobil. „Tuším ti pribudlo zopár nových,“ poklopkal mi po nose. Dobré vie, že som nesvoja zo svojich pieh, ale aj tak si ma zakaždým doberá.

Potom ma schytil Jeremiah a takmer ma zdvihol do vzduchu. „Belly Button! Náš Pupček dospel!“ zakričal.

Zasmiala som sa. „Polož ma,“ kázala som mu. „Razí z teba pot.“

Jeremiah sa hlasno zasmial. „Stále tá istá Belly,“ vyhlásil, ale hľadel na mňa, akoby si nebol istý, kto som. Naklonil hlavu a poznamenal: „Si nejaká iná, Belly.“

Pripravila som sa na pointu. „Čo je? Mám šošovky.“ Ani ja som si na ne ešte celkom nezvykla. Moja najlepšia kamoška Taylor ma od šiestej triedy presviedčala, aby som používala šošovky, a konečne som ju poslúchla.

Usmial sa. „O to nejde. Jednoducho vyzeráš inak.“

Vrátila som sa k autu a chalani za mnou. Rýchlo sme všetko vyložili a len čo sme skončili, vzala som si kufrík a tašku s knihami a zamierila som do svojej izby. Keď bola Susannah malá, bola to jej izba. Na stenách boli vybled-

nuté pestrofarebné tapety, zariadenie tvoril biely nábytok. Mala som tam hraciu skrinku, ktorú som zbožňovala. Keď ste ju otvorili, krútila sa v nej baletka na ústrednú melódiu z filmu *Romeo a Júlia*. V tej skrinke som mala šperky. Všetko v mojej izbe bolo staré a vyblednuté, ale mne sa to páčilo. Mala som pocit, že v tých stenách, v posteli s baldachýnom, ale najmä v hracej skrinke sa skrývajú tajomstvá.

Keď som znova videla Conrada a keď sa tak na mňa díval, potrebovala som si na chvíľu vydýchnuť. Vzala som plyšového polárneho medvedíka, čo sedel na bielizníku, a pritísila som si ho na hrud' – volal sa Junior Mint, skrátené Junior. Sadla som si s Juniorom na dvojlôžkovú posteľ. Srdce mi tíklo tak hlasno, až som ho počula. Všetko bolo také isté, a predsa iné. Dívali sa na mňa ako na skutočné dievča, nie na niečiu mladšiu sestru.

Kapitola dva

VEK: 12 ROKOV

Prvý raz mi zlomili srdce v tomto dome, mala som vtedy dvanásť.

V ten večer chalani neboli spolu – Steven a Jeremiah šli na nočnú rybačku s chlapcami, s ktorými sa zoznámili v herni s hracími automatmi. Conrad vyhlásil, že sa mu nechce ísť, a mňa, samozrejme, nepozvali, takže sme zostali sami dvaja.

Nie spolu, ale v tom istom dome.

Čítala som vo svojej izbe romancu, nohy vyložené na stene, keď vtom Conrad prechádzal okolo. Zastal a spýtal sa ma: „Belly, čo robíš dnes večer?“

Rýchlo som zakryla obálku knihy. „Nič,“ odvetila som. Usilovala som sa hovoriť vyrovnane, nie priveľmi vzrušene a dychtivo. Dvere som úmyselne nechala otvorené, dúfala som, že sa pristaví.

„Nechceš ísť so mnou na promenádu?“ spýtal sa bezstarostne, takmer príliš bezstarostne.

Presne na túto chvíľu som čakala. To bolo ono. Konečne som bola dosť stará. Cítila som sa pripravená. Pozrela som naňho rovnako bezstarostne. „Možno. Túžim po jablku v karameli.“

„Kúpim ti ho,“ ponúkol sa. „Švihom sa obleč a ideme. Naše mamy idú do kina, hodia nás tam.“

Sadla som si a povedala: „Super.“

Len čo Conrad odišiel, zatvorila som dvere a bežala som k zrkadlu. Rozplietla som si vrkoče a prekefovala si vlasy. V to leto som ich mala dlhé takmer po pás. Prezliekla som sa z plaviek do bielych šortiek a obľúbenej sivej košele. Ocko hovoril, že sa mi hodí k očiam. Naniesla som si na pery jahodový lesk a strčila som ho do vrecka na neskôr. Keby som ho znova potrebovala.

Susannah sa v spätnom zrkadielku na mňa podchvíľou usmievala. Uprela som na ňu pohľad, ktorý hovoril: „Prestaň s tým, prosím,“ ale chcela som jej úsmev opätovať. Conrad mi aj tak nevenoval pozornosť. Celou cestou sa díval cez okno.

„Užite si zábavu, deti,“ povedala Susannah, a keď som zatvárala dvere, žmurkla na mňa.

Conrad mi najprv kúpil jablko v karameli. Sebe kúpil kolu, nič viac – hoci zvyčajne zjedol jedno-dve jablká alebo koláč. Zdal sa mi nepokojný a hneď som bola menej nervózna.

Keď sme kráčali po promenáde, nechala som ruku ovisnutú – keby dačo. No nechtyl ma za ňu. Bol to jeden z tých dokonalých letných večerov, keď vanie chladivý vetrík a niet ani stopy po daždi. Na druhý deň bude pršať, ale v tento večer iba fúkal vetrík. To bolo všetko.

„Sadnime si, aby som mohla zjesť to jablko,“ nadhodila som. A tak sme si sadli na lavičku obrátenú k pláži.

Opatrne som zahryzla do jablka, bála som sa, že karamel sa mi prílepi na zuby. Ako ma bude bozkávať?

Hlučne chlípal kolu, potom pozrel na hodinky. „Keď doješ, mohli by sme ísť hádzať kruhy.“

Chce mi vyhrať plyšáka! Už som aj vedela, ktorého si vyberiem – polárneho medveďa s okuliarmi s drôteným rámom a so šálom okolo krku. Celé leto som po ňom poškúľovala. Už som si vedela predstaviť, ako sa s ním predváždam pred Taylor. Aha, toto? To pre mňa vyhral Conrad Fisher.

Stačili dva hlty a dojedla som jablko. „No dobre,“ chrptom ruky som si utrela ústa. „Poďme.“

Conrad zamieril rovno ku kruhom a ja som musela po-behnúť, aby som s ním udržala krok. Ako zvyčajne veľa nenahovoril, a tak som rozprávala aj zaňho. „Myslím, že keď sa vrátíme domov, mamina konečne vybaví káblovku. Steven, ocko i ja sa už celú večnosť pokúšame ju na to nahovoriť. Tvrdí, že je proti pozeraniu televízie, ale keď sme tu, stále pozerá filmy na A & E. To je vrchol pokrytectva.“ Zmlkla som, videla som, že Conrad nepočúva. Sledoval kočku, ktorá dozerala na hádzanie kruhov.

Mohla mať štrnásť-pätnásť rokov. Ako prvé som si na nej všimla šortky – kanárikovožlté a veľmi, ale veľmi kra-tučké. Presne také šortky som mala pred dvoma dňami a chalani si zo mňa uťahovali. Keď som tie šortky kupovala so Susannah, mala som z toho dobrý pocit, a potom sa mi chalani vysmievali. Na nej vyzerali oveľa lepšie.

Nohy mala chudé a pehavé, ramená takisto. Celá bola vycivená, ešte aj boky mala kostnaté. Dlhé vlnité vlasy svetločervenej farby hrali do broskyňova. Také pekné vlasy

som tuším ani nevidela. Mala ich prehodené nabok a boli také dlhé, že ich musela podchvíľou odhrňať, keď podávala ľuďom kruhy.

Conrad prišiel na promenádu kvôli nej. Vzal ma so sebou, aby nebol sám, nechcel, aby si z neho Steven a Jeremiah uťahovali. To bolo všetko. To bol jediný dôvod. Videla som to podľa toho, ako sa na ňu díval, takmer so zatajeným dychom.

„Poznáš ju?“ spýtala som sa.

Zatváril sa prekvapene, akoby zabudol, že som tam. „Ju? Nie, ani nie.“

Zahryzla som si do pery. „A chceš to?“

„Čo či chcem?“ Conrad bol zmätený, čo ma podráždilo.

„Chceš ju spoznať?“ spýtala som sa netrpezlivo.

„Asi.“

Chytila som ho za rukáv košele a prišla som s ním k stánku. Tá baba sa na nás usmiala a ja som jej úsmev opätovala, ale iba naoko. Len som to hrala. „Koľko kruhov?“ chcela vedieť. Mala na zuboch strojček, ale na nej vyzeral zaujímavo ako šperky, nie ako ortodontická pomôcka.

„Vezmeme si tri,“ odvetila som. „Pácia sa mi tvoje šortky.“

„Ďakujem,“ povedala.

Conrad si odkašľal. „Sú pekné.“

„Tuším si hovoril, že sú príliš krátke, keď som mala presne také isté pred dvoma dňami.“ Obrátila som sa k tej kočke a pokračovala som: „Conrad ma prehnane ochraňuje. Máš staršieho brata?“

Zasmiala sa. „Nie.“ Conradovi povedala: „Myslíš, že sú príliš krátke?“

Začervenala sa. Nikdy predtým som ho nevidela červenať sa. Mala som pocit, že to vidím naposledy. Okato som pozrela na hodinky a nadhodila som: „Con, pred odchodom“

dom by som sa chcela povoziť na viedenskom kolese. Vy-
hraj pre mňa niečo, okej?“

Conrad rýchlo prikývol, ja som sa s kočkou rozlúčila
a odišla som. Náhlila som sa k viedenskému kolesu, aby
ma nevideli plakať.

Neskôr som sa dozvedela, že tá baba sa volá Angie. Con-
rad pre mňa vyhral polárneho medveďa s okuliarmi a so šá-
lom. Vraj mu Angie povedala, že to je to najlepšie, čo majú.
A vraj si pomyslel, že sa mi môže páčiť. Povedala som,
že by som radšej chcela žirafu, ale ďakujem. Pomenova-
la som ho Junior Mint a nechala som ho v letnom dome,
tam patril.

Kapitola tri

Keď som sa vybalila, pobrala som sa k bazénu, vedela som, že tam nájdem chalanov. Ležali na ležadlách, špinavé bosé nohy im prevísali.

Len čo ma Jeremiah zazrel, vyskočil. „Dámy a páni, páni, páni,“ začal dramaticky a ukláňal sa ako cirkusový princípál. „Mám dojem, že je čas... na náš prvý pupkáč tohto leta.“

Bola som nesvoja a zaspätkovala som. Stačí rýchly pohyb – a bude po všetkom. Budú ma naháňať. „V nijakom prípade,“ vyhlásila som.

Conrad a Steven vstali a obchádzali ma. „Nemôžeš sa brániť proti tradíciám,“ namietol Steven. Conrad sa len zlomyseľne škeril.

„Už som na to pristará,“ vzdychla som zúfalo. Zacúvala som a vtedy ma schytili. Steven aj Jeremiah ma držali za zápästia.

„No tak, chalani,“ usilovala som sa vyslobodiť zo zovretia. Bránila som sa, ale odtiahli ma. Vedela som, že sa bránim márne, no vždy som sa o to pokúšala, aj keď ma nohy pálili, ako ma ťahali po betóne.

„Pripravená?“ Jeremiah ma chytil pod pazuchami.

Conrad mi zovrel nohy, Steven ma chytil za pravé rameno, Jeremiah za ľavé. Hojdali ma hore-dolu ako vrece s múkou. „Nenávidím vás!“ kričala som a oni sa len smiali.

„Raz,“ začal Jeremiah.

„Dva,“ dodal Steven.

„A tri,“ dokončil Conrad. A oblečenú ma hodili do bazéna. Dopadla som do vody s hlasným čľupnutím. Pod vodou som počula, ako sa vytešujú.

S pupkáčom začali pred sto rokmi. Pravdepodobne to bol Stevenov nápad. Neznášala som to. Hoci to bola jedna z mála chvíľ, keď ma zahrnuli do svojej zábavy, nepáčilo sa mi, že som ich obeťou. Cítila som sa absolútne bezmocná a pripomínalo mi to, že som outsiderka, priveľmi slabá, aby som sa ubránila, a to len preto, lebo som baba. Niečia mladšia sestra.

Kedysi som preto plakala a bežala za Susannah a mamou, ale veľmi mi to nepomohlo. Chalani ma obvinili, že som žalobaba. No teraz nie. Teraz to vezmem športovo. Ak to vezmem športovo, možno im pokazím radosť.

Keď som sa vynorila, s úsmevom som vyhlásila: „Správate sa ako desaťročné decká.“

„Naveky,“ povedal Steven pyšne. Najradšej by som brata ošpliechala, aj tie jeho frajerské okuliare značky Hugo Boss, na ktoré pracoval tri týždne.

Potom som poznamenala: „Myslím, že si mi vyvrtil členok, Conrad.“ Predstierala som, že mám problémy plávať k nim.

Prešiel na kraj bazéna. „Určite to prežiješ,“ uškrnul sa.

„Aspoň mi pomôž vyliezť,“ požiadala som.

Čupol si a podal mi ruku. Chytila som sa ho.

„Ďakujem,“ povedala som natešene, potom som ho z celej sily potiahla za rameno. Zaknísal sa, spadol dopredu a pristál v bazéne s ešte hlasnejším špláchnutím než to moje. Tuším som sa v živote tak nesmiala ako vtedy. Aj Jeremiah a Steven sa smiali. Zrejme nás počuli na celej pláži.

Conrad rýchlo vynoril hlavu a dvoma tempami bol pri mne. Bála som sa, že sa bude hnevať, ale nie. Usmieval sa, no vyzeralo to hrozivo. Uhla som pred ním. „Nechytíš ma,“ vykrikla som škodoradostne. „Si pomalý!“

Vždy keď sa dostal blízko, odplávala som. „Marco,“ zachichotala som sa.

Jeremiah a Steven zamierili do domu a vykriкли: „Polo!“

Rozosmialo ma to, takže som spomalila a Conrad ma chytil za nohu. „Pusti ma,“ dychčala som so smiechom.

Conrad pokrútil hlavou. „Myslel som, že som pomalý,“ šliapal vodu kúsok odo mňa. Boli sme v hlbokej vode. Biele tričko mal premočené a videla som jeho zlatistú ružovú pokožku.

Zrazu medzi nami zavládlo čudné ticho. Ešte vždy ma držal za nohu a ja som sa usilovala zostať nad hladinou. Chvíľu som túžila, aby tam boli Jeremiah a Steven. Nevedela som prečo.

„Pusti ma,“ povedala som znova.

Potiahol ma za nohu, pritiahol si ma bližšie. Keď som bola tak tesne pri ňom, krútila sa mi hlava a znervóznela som. Povedala som to ešte raz, naposledy, hoci som to nemyslela vážne. „Conrad, pusti ma.“

Aj ma pustil. A potom ma potopil. Ale to nič. Predtým som sa nadýchla.

Kapitola štyri

Susannah zišla dolu, keď sa prebudila, krátko po tom, čo sme si natiahli suché oblečenie, a ospravedlnila sa, že zameškala naše veľké zvitanie. Ešte vždy vyzerala ospalá a vlasy mala na jednej strane rozstrapatené ako malé dieťa. Z celej sily dlho objímala moju mamu. Mama bola taká šťastná, že ju vidí, až jej vytryskli slzy, a to veru nemáva často v očiach slzy.

Potom som prišla na rad ja. Susannah si ma privinula a stískala ma tak dlho, až som rozmýšľala, dokedy to potrvá a kto sa odtiahne prvý.

„Tuším si schudla,“ povedala som sčasti preto, lebo to bola pravda, ale aj preto, lebo som vedela, že ju to poteší. Stále držala nejakú diétu, dávala si pozor na to, čo jedla. Podľa mňa bola dokonalá.

„Ďakujem, zlatko,“ Susannah ma konečne pustila, po-

držala ma pol metra od seba a obzerala si ma. Pokrútila hlavou a vzdychla: „Kedy si dospela? Kedy sa z teba stala takáto fenomenálna žena?“

Rozpačito som sa usmiala. Bola som rada, že chalani sú hore na poschodí a nepočujú ju. „Vyzerám stále rovnako.“

„Vždy si bola pekná, ale, zlatko, pozrime sa na teba.“ Krútila hlavou, akoby žasla. „Si veľmi pekná. Naozaj veľmi. Stráviš tu úžasné, úžasné leto. Na toto leto nikdy nezabudneš.“ Susannah vždy hovorila takto presvedčivo – a znelo to ako vyhlásenie, akoby sa to muselo stať, keď to raz povedala.

V skutočnosti Susannah mala pravdu. Bolo to leto, na ktoré som nikdy nezabudla. Leto, keď sa všetko začalo. Leto, keď som opeknela. Pretože prvý raz som sa tak cítila. Teda pekná. Každé leto až doteraz som verila, že to bude iné. Život bude iný. A v to leto konečne bol iný. Ja som bola iná.

Kapitola päť

Prvý deň bola vždy rovnaká večera – obrovský kotol pikantnej bujabézy, ktorú Susannah uvarila, kým nás čakala. Bolo v nej množstvo kreviet, krabích klepiet a kalmárov – vedela, že zbožňujem kalmáre. Aj keď som bola malá, vyberala som kalmáre a odkladala som si ich na koniec. Susannah položila hrniec doprostred stola spolu s chrumkavými bagetami z neďalekej pekárne. Všetci sme dostali misky a mohli sme si nakladať počas celej večere, znova a znova ponárať naberačku do bujabézy. Susannah s mamou si k tomu vždy dali červené víno a my deti sme dostali hroznovú fantu, ale tentoraz sme mali všetci vínové poháre.

„Myslím, že teraz sme už všetci dosť starí, aby sme si dali spoločne, čo ty na to, Laur?“ nadhodila Susannah, keď sme si posadali.

„O tom nič neviem,“ začala mama a zarazila sa. „Ach, no dobre. Jasné. Tuším sa správam ako dedinčanka, čo, Becková?“

Susannah sa zasmiala a vytiahla štupeľ. „Ty? Nikdy!“ Naliala každému z nás trochu vína. „Toto je mimoriadny večer. Prvý letný večer.“

Conrad vypil víno na dva glgy, akoby bol zvyknutý piť. V priebehu roka sa zrejme všeličo môže stať. „Nie je prvý letný večer, mami.“

„Veru je. Leto sa nemôže začať, kým tu nie sú naši priatelia,“ vyhlásila Susannah, načiahla sa ponad stôl a dotkla sa mojej ruky, potom Conradovej ruky.

Odtiahol sa, akoby náhodou. Susannah si to nevšimla, ale ja som to zbadala. Vždy som si všímala Conrada.

Jeremiah to zrejme takisto videl, lebo zmenil tému. „Belly, sleduj moju najnovšiu jazvu,“ vyhrnul si tričko. „V ten večer som dal tri góly.“ Jeremiah hral futbal. Bol hrdý na svoje bojové rany.

Naklonila som sa k nemu, aby som sa lepšie pozrela. Bola to dlhá jazva naspodku brucha, pomaly začínala blednúť. Očividne posilňoval. Brucho mal ploché a tvrdé, minulú leto tak nevyzeralo. Teraz sa mi zdal ešte vyšší než Conrad. „Páni!“ zvolala som.

Conrad len odfrkol. „Jere ti len chce ukázať svoje tehlčky,“ ulomil si kúsok bagety a ponoril ju do misky. „Prečo ich neukážeš nám všetkým, nielen Belly?“

„Áno, ukáž nám ich, Jere,“ zaškeril sa Steven.

Jeremiah mu úškrn opätoval. Conradovi povedal: „Žiarliš, lebo si to nechal.“ Conrad nechal futbal? To bola novina.

„Conrad, ty si sa vykašľal na futbal?“ spýtal sa Steven. Zrejme to aj preňho bola novina. Conrad bol fakt dobrý,

Susannah nám často mailovala novinové výstrižky. Posledné dva roky boli s Jeremiahom v jednom tíme, ale hviezdou bol Conrad.

Conrad ľahostajne mykol plecom. Vlasý mal ešte vždy mokré od kúpania v bazéne, ja takisto. „Bola to nuda,“ vyhlásil.

„Chce povedať, že on bol nudný,“ poznamenal Jeremiah. Potom vstal a vyzliekol si tričko. „Celkom pekné, čo?“

Susannah zaklonila hlavu a zasmiala sa, mama takisto. „Sadni si, Jeremiah,“ zašermovala bagetou ako mečom.

„Čo ty na to, Belly?“ spýtal sa ma. Zdalo sa, akoby na mňa žmurkol, hoci nežmurkol.

„Celkom pekné,“ súhlasila som a usilovala som sa neusmiať.

„Teraz je Belly na rade, aby sa predviedla,“ nadhodil Conrad posmešne.

„Belly sa nepotrebuje predvádzať. Všetci dobre vidíme, aká je pekná, stačí na ňu pozrieť,“ Susannah si odpila vína a usmiala sa na mňa.

„Pekná? Áno, jasné,“ zahundral Steven. „Pekná otrava.“

„Steven,“ napomenula ho mama.

„Čo je? Čo som povedal?“ spýtal sa.

„Steven je priveľké prasa, aby pochopil, čo je pekné,“ poznamenala som sladko. Posunula som bagetu k nemu. „Kvik-kvik, Steven. Daj si kúsok bagety.“

„Veru si dám,“ ulomil si chrumkavý kúsok.

„Belly, porozprávaj nám o všetkých svojich sexi kamoškách, s ktorými ma dáš dokopy,“ nadhodil Jeremiah.

„Neskúšali sme to už náhodou?“ zatiahla som. „Nehovor, že si už zabudol na Taylor Jewellovú.“

Všetci sa rozosmiali, dokonca aj Conrad.

Jeremiah očervenel, ale tiež sa smial a krútil hlavou. „Nie si veľmi milá, Belly,“ vyhlásil. „Vo vidieckom klube je kopa sexi kočiek, nerob si o mňa obavy. Skôr sa obávaj o Cona. To jemu niečo ušlo.“

Pôvodne mali Jeremiah a Conrad v pláne robiť vo vidieckom klube plavčíkov. Conrad to robil vlani v lete a toto leto už bol Jeremiah dosť starý, aby to robil s ním, ale Conrad si to na poslednú chvíľu rozmyslel a namiesto toho obsluhoval vo vychytenom bufete s morskými špecialitami.

Radi sme tam chodili. Dvanásťročné a mladšie deti sa tam mohli najesť za dvadsať dolárov. Kedysi som iba ja bola dvanásťročná alebo mladšia. Mama si vždy dala záležať, aby oznámila čašníkovi, že ešte nemám dvanásť. Robila to zo zásady. A ja som vždy túžila zmiznúť. Chcela som byť neviditeľná. Niežeby z toho chalani robili veľkú vedu, čo mohli, ale nepáčilo sa mi, že som iná, že som outsiderka. Nenávidela som, keď som vytrčala. Chcela som byť ako oni.

Kapitola šesť

VEK: 10 ROKOV

Chalani boli od začiatku jednotní. Conrad bol vodca. Jeho slovo bolo zákonom. Steven bol jeho zástupca a Jeremiah dvorný šašo. Prvý večer Conrad rozhodol, že chalani budú spať v spacákoch na pláži a založia si táborák. Bol skaut, vyznal sa v takých veciach.

Závisťlivo som sledovala prípravy. Najmä keď nabalili grahamové kreky a marshmallows. Neberte celú škatuľu, chcela som im povedať. No nepovedala som – nebola to moja úloha. Nebol to môj dom.

„Steven, nezabudni vziať baterku,“ prikázal mu Conrad. Steven rýchlo prikývol. Nikdy predtým som ho nevidela na slovo poslúchať. Vážil si Conrada, bol o osem mesiacov starší – vždy to tak bolo. Každý mal niekoho, okrem mňa. Túžila som byť doma, robiť s ockom zmrzlinové poháre a jesť ich na dlážke v obývačke.

„Jeremiah, nezabudni vziať karty,“ dodal Conrad a zroloval spacák.

Jeremiah zasalutoval a zatancoval, rozosmialo ma to. „Pane, áno, pane.“ Obrátil sa ku mne a poznamenal: „Conrad rád rozkazuje ako náš otec. Nemusíš mať pocit, že ho máš poslúchať.“

Keď sa mi Jeremiah prihovoral, nazbierala som odvahu: „Môžem ísť s vami?“

Steven okamžite odsekol: „Nie. Pánska jazda. Však, Con?“

Conrad zaváhal. „Prepáč, Belly,“ a skutočne sa na sekundu zdalo, že ho to mrzí. Možno na dve sekundy. Potom pokračoval v rolovaní spacáku.

Odvrátila som sa od nich a otočila som sa k telke. „To nič. Mne je to jedno.“

„Bacha na vec, kamoši, Belly sa rozplače,“ vyhlásil Steven natešene. Jeremiahovi a Conradovi povedal: „Keď nedostane, čo chce, vždy sa rozplače. A ocko jej na to naletí.“

„Sklapni, Steven!“ zvolala som. Bála som sa, že sa naozaj rozplačiem. Nepotrebovala som byť v prvý večer ufňukané decko. Potom by ma nikdy nevzali nikam so sebou.

„Belly sa rozplače,“ zaspieval Steven a s Jeremiahom začali tancovať.

„Nechajte ju tak,“ zavelil Conrad.

Steven prestal tancovať. „Čože?“ spýtal sa zmätene.

„Ste takí nezrelí, vy dvaja,“ Conrad pokrútil hlavou.

Dívala som sa, ako si balia veci a pripravujú sa na odchod. Zdalo sa, že stratím príležitosť ísť táboriť, byť súčasťou ich bandy. Rýchlo som vyhrkla: „Steven, ak ma nevezmeš so sebou, poviem to mamine.“

Steven zvrátil tvár. „Nie, nepovieš. Mama neznáša, keď žaluješ.“

Bola to pravda, mama naozaj neznášala, keď som žalovala na Stevena pre takéto čosi. Vyhlásila, že potrebuje byť chvíľu sám, že môžem ísť nabudúce a že s ňou a s Beckovou bude v dome väčšia sranda. Zvalila som sa na gauč, prekrížila som si ruky. Stratila som príležitosť. Teraz som naozaj vyzerala ako ufňukaná žalobaba.

Cestou z domu sa Jeremiah obrátil a rýchlo zakrepčil a neubránila som sa smiechu. Conrad ponad plece prehodil: „Dobrá noc, Belly.“

A bolo to. Zaľúbila som sa.

Kapitola sedem

Nevšimla som si okamžite, že ich rodina má viac peňazí ako naša. Plážový dom nebol veľmi nóbl. Bol to pravý plážový dom, pohodlný a zabývaný. Boli tam gauče potiahnuté plátnom a vŕzgajúce sklápacie kreslo, o ktoré sme sa v detstve večne hádali. Biela maľovka sa odlupovala a drevená dlážka bola vyblednutá od slnka.

No bol to veľký dom a bolo tam dosť miesta pre všetkých, ba aj viac. Pred pár rokmi postavili prístavbu. Na jednom konci bola mamina izba, izba Susannah a pána Fishera a voľná hostovská izba. Na druhom konci bola moja izba, ďalšia hostovská izba a izba, o ktorú sa delili chalani. Kedysi tam boli rozkladacie postele a dvojposteľ a jedovalo ma, že spím v izbe sama, keď som ich cez stenu počula, ako sa celú noc chichocú a šepkajú si. Zo dva razy mi chalani dovolili, aby som u nich prespala, ale iba

keď chceli porozprávať nejakú veľmi desivú historku. Bola som dobrá poslucháčka. Vždy som jačala správnu chvíľu.

Keď sme boli starší, chalani už nebývali v jednej izbe, Jeremiah aj Conrad mali vlastné izby na mojom konci domu. No od začiatku sme mali spoločnú kúpeľňu. Naša bola na našom konci, Susannahina vedľa manželskej spálne. V našej kúpeľni boli dve umývadlá – Jeremiah a Conrad používali jedno, Steven a ja druhé.

Keď sme boli malí, chalani nikdy neskladali záchodovú dosku a stále to nerobili. To mi vždy pripomínalo, že som iná, že nie som jedna z nich. Hoci zopár drobností sa predsa len zmenilo. Kedysi po nich zostávala všade voda, či už preto, že sa navzájom špliechali, alebo len boli nedbanliví. No teraz, keď sa už holili, zostávali na umývadle ich chlpy. Pult bol plný rozličných dezodorantov, krémov na holenie a kolínskych.

Mali viac kolínskych než ja voňaviek – mám iba jednu ružovú fľaštičku francúzskeho parfumu, ktorý mi dal ocko na Vianoce, keď som mala trinásť. Voňal ako vanilka, spálený cukor a citrón. Myslím, že ho vybrala jeho frajerka, postgraduálna študentka. On sa v tom nevyznal. Ja som však nikdy nenechávala svoj parfum v kúpeľni medzi ich kozmetikou. Mala som ho uložený na bielizníku v izbe, ale aj tak som ho nikdy nepoužívala. Neviem, prečo som si ho vôbec vzala so sebou.